

село излѣзе да види завръщането на нестинаркитѣ. Иконитѣ се поставятъ въ „конака“, чиито стени сякашъ се тресатъ отъ пискливитѣ звуци на гайдата и дивитѣ удари на тжпана. Влизамъ и азъ въ „конака“: пушекъ отъ свѣщи, димъ отъ тамянъ, и всичко това смѣсено съ много хора и дива музика. Лицата на нестинаркитѣ сж бледи, държането имъ издава неспокойствие. Не издържамъ задуха на конака и излизамъ навънъ. Всички сж въ очакване. Изведнѣжъ съ звуцитѣ на гайдата излѣзе отъ конака една нестинарка. Заситнѣй по равния дворъ съ вдигнати нагоре рѣце и завика съ дивъ гласъ: „въхъ“... „въхъ“. Това провикване има нѣщо много първобитно у себе си. То действува на нервитѣ и разтърсва изъ основи душата на човѣка. Азъ гледахъ и не вѣрвахъ на очитѣ си. Сякашъ присѣдствувахъ на нѣкаква необикновена драма. Конакътъ постепенно се опраздни. Хората потънаха въ кривитѣ улици на селото, мегданътъ опустѣ. Встрани на църквата остана купътъ дърва, приготвени за нестинарския огънь.

Свечеряваше се... Хората започнаха да прииждатъ. На селския мегданъ запалиха огъня. Всичко блесна въ необичайна за селото свѣтлина. Откъмъ конака се зададоха иконитѣ на „Св. Костадинъ и Елена“, последвани отъ нестинаркитѣ. Ударитѣ на тжпанитѣ звучеха зловещо въ нощта. При вида на огъня нестинаркитѣ настрѣхнаха. Всички притаиха дѣхъ. Нѣколко души махнаха главнитѣ отъ огъня и разстлаха жарѣта като харманъ. Гайдата писна и около огнения харманъ се залюлъ бѣсно нестинарско хоро. Нестинаркитѣ жадно поглеждаха къмъ жарѣта. Засвириха нестинарско хоро за въ огъня. Нестинаркитѣ взеха иконитѣ на „Св. Костадинъ“, притиснаха ги до гърдитѣ си и застѣпаха боси въ жарѣта: преминатъ огъня съ 7—8 стѣпки, обиколятъ 2—3 пѣти около огнения харманъ и пакъ застѣпятъ въ жарѣта. Този видъ танцъ продължава 3—4 минути. Жарѣта излѣчва непоносима горещина. Нестинаркитѣ